

Papież apeluje o pokój w Wietnamie

RZYM PAP. Papież PAWEŁ VI zapożyczał w środę do Stanów Zjednoczonych, Wietnamu Południowego i DRW, aby wykorzystali rozejm z okazji budzącego nowego roku do podjęcia rozmów pokojowych. Papież skierował swój apel w oddzielnych listach do prezydenta USA JOHNSONA, prezydenta DRW HO CHI MINHA i szefa państwa południowowietnamskiego THIEU.

Już w br. kolorowa telewizja we Francji

PARYZ PAP. Zgodnie z oświadczeniem, złożonym przez ministra do spraw badań naukowych i przestrzeni kosmicznej, Alaina PEYRETTA na cotygodniowym posiedzeniu francuskiej Rady Ministrów, telewizja francuska rozpocznie emisję programów kolorowych według systemu SECAM w październiku 1967 roku. Pierwsze odbiorniki telewizyjne, przystosowane do odbierania telewizji kolorowej, ukazać się w sprzedaży w czerwcu br. Ich cena nie jest jeszcze dokładnie ustalona, ale będzie ona o wiele wyższa, niż aparatów odbierających program czarno-biały.

Amb. Carapkin u Kiesingera

Absurdalna teza Bonn

ZSRR: Okiełznać neohitlerowców!

BONN PAP. Jak donosi agencja DPA, kanclerz KIESINGER przyjął w środę ambasadora ZSRR w NRF — CARAPKINA.

W rozmowie kanclerz ponownie potwierdził znane i absurdalne stanowisko bonńskie, iż tylko rząd federalny upoważniony jest do przemawiania w imieniu całego narodu niemieckiego.

PZPR Program i realizacja PZPR

Pełniejsze zaspokojenie potrzeb społeczeństwa

PROGRAM uchwalony na X Wojewódzkiej Konferencji Sprawozdawczo-Wyborczej PZPR w Szczecinie wytyczał kierunki działania dla instancji i organizacji partyjnych oraz kierownictw przedsiębiorstw gospodarki komunalnej województwa w dziedzinie coraz pełniejszego zaspokojenia potrzeb społeczeństwa w zakresie usług komunalnych.

Miniona pięcioletnica, zwłaszcza dwa ostatnie lata przyniosły znaczną poprawę w dziedzinie usług komunalnych i mieszkaniowych. W latach 1961—1965 ponad 11 tys. rodzin w naszym województwie otrzymało nowe mieszkania. Jest to znacznie więcej niż w latach poprzednich, ale nie za-

spokoilo jeszcze potrzeb w tym zakresie.

ZNACZNE ŚRODKI zainwestowano również w minionych latach w rozbudowę potencjału przedsiębiorstw gospodarki komunalnej województwa. Łączne nakłady w latach 1961—1965 wyniosły ponad 1 900 mln zł. Dzięki tym nakładom wyremontowano prawie 5 tys. budynków mieszkalnych o 92 tys. izb, wybudowano nowe ujęcie wody pitnej w Zdrojach, nowy wodociąg w Nowogardzie oraz 30 km sieci magistralnej i rozdzielczej. Pozwoliło to zwiększyć dostawy wody dla ludności o 24 proc. Rozbudowano i zmodernizowano gazownię, co umożliwiło zwiększenie produkcji gazu o 18 proc. Znaczne środki przeznaczono na poprawę stanu ulic, torowisk tramwajowych, oświetlenia i estetyki miast.

Oczywiście i tu potrzeby są większe od możliwości zaspokojenia, należy jednak dodać, że społeczeństwo czynnie uczestniczy w poprawie stanu gospodarki komunalnej naszego województwa. Mieszkańcy miast i wsi podejmowali wiele czynów społecznych, dzięki którym wybudowano nowe kilometry dróg, uporządkowano place w osiedlach i miastach, poprawiono wygląd estetyczny wsi i miasteczek, wybudowano wiele placów zabaw dla dzieci. Również dzięki pomocy zakładów pracy przybyło w miastach wiele punktów oświetleniowych. (k)

Narada sekretarzy propagandy KW PZPR

WARSZAWA PAP. 8 bm. odbyła się w Komitecie Centralnym PZPR narada sekretarzy propagandy KW. W naradzie wzięli udział: członek Biura Politycznego, sekretarz KC Zenon KLISZKO, sekretarz KC Witold JAROSIŃSKI i Artur STAREWICZ oraz kierownicy wydziałów KC.

Problemy i zadania pracy propagandowej i ideologicznej zreferował sekretarz KC Witold JAROSIŃSKI. W ożywionej dyskusji sekretarze KW, nawiązując do referatu, omówili również doświadczenia pracy ideowo-wychowawczej, ze szczególnym uwzględnieniem wniosków z kampanii sprawozdawczo-wyborczej w partii.

W czasie narady głos zabrali Zenon KLISZKO i Artur STAREWICZ.

„Lunar Orbiter-3” — satelitą Księżyca

NOWY JORK PAP. Jak donoszą z amerykańskiego ośrodka kontrolnego lotów kosmicznych w Pasadenie, dziś o północy „Lunar Orbiter-3” ważący 383 kg wzejdzie na orbitę okołoziemską.

Aparatura załadowana na wchłucie funkcjonuje normalnie.

Kurier

Szczeciński

CZWARTEK, 9
LUTEGO
1967 R.
Wyd. A B

26-IV-1945
MIĘDZYNARODOWY STANOWISKO

Nr 34 (6993)

Rok założenia 1945

Cena 50 gr

Londyńskie rozmowy
premiera Kosygina

Nagłączy list Wilsona do prezydenta USA

LONDYN PAP. Dziś przed południem premier KOSYGIN i premier WILSON wzięli oficjalne rozmowy na Downing Street. Jak się dowiaduje londyński korespondent Agencji France Presse, premier Wilson poinformował w środę prezydenta JOHNSONA, że rozpoczęcie następnych rozmów w sprawie konfliktu wietnamskiego zależy od bezwarunkowego zaprzestania bombardowań DRW przez lotnictwo amerykańskie. Brytyjski premier oczekuje obecnie odpowiedzi z Waszyngtonu przed kontynuowaniem rozmów w tej sprawie z premierem Kosyginem.

List Wilsona — pisze korespondent — jest nagłączy. Jeżeli Wilson otrzyma przychylną odpowiedź do końca bieżącego tygodnia, będzie ją mógł przekazać Kosyginowi w niedzielę wieczorem.

Na zdjęciu: A. Kosygin i H. Wilson opuszczają siedzibę brytyjskiego premiera po uroczystym obiedzie wydanym na cześć gościa radzieckiego. CAF — Unifax

Sytuacja w Pekinie

„Wielkie marsze” — wstrzymane

KOESPONDENT PAP donosi, że sytuacja przed ambasadą ZSRR nie uległa zmianie. Demonstracja po przerwie nocnej trwa. Blokada gmachu ambasady jest nadal w sposób brutalny kontynuowana.

W Pekinie podano do wiadomości, że Komitet Centralny KPCh i rząd postanowili wstrzymać tzw. „wielkie marsze”. Marsze te rozpoczęły jesienią ubiegłego roku, a uczestniczą w nich młodzież mogła udawać się do Pekinu lub innych wielkich miast w celu „dokonania wymiany doświadczeń rewolucyjnych”.

Równocześnie rozpowszechniono w stolicy Chin przemówienie jednego z członków komisji KC do spraw „rewolucji kulturalnej”. Cui Pen I, z przemówienia tego dowiadujemy się, że prowadzone są przygotowania, aby po święcie wiosny (chiński nowy rok przy-

padający w dniach 9—12 bm.) rozpocząć naukę w szkołach podstawowych i średnich pierwszego stopnia. Jeśli przedstawione w tym przemówieniu stanowienia zostaną wykonane, oznaczać to będzie, że wielomilionowa rzesza młodzieży po 8-miesięcznej przerwie będzie mogła wrócić do szkół.

51 ofiar karnawału w Rio

RIO DE JANEIRO. 51 osób poniosło śmierć podczas 4-dniowych uroczystości karnawałowych w Rio de Janeiro, które zakończyły się o północy z wtorku na środę. 14 osób padło ofiarą morderstw, 20 zmarło w wyniku wypadków ulicznych. Zarejestrowano również kilka samo palących się.

Szosa przez Zatokę Botnicką

HELSINKI PAP. Jak prawie co roku w zimie, otwarte zostało połączenie drogowe po lodzie między miastem Vasa w Finlandii zachodniej, a miastem Umeaa w Szwecji. Ta „szosa” na lodzie poprzez Zatokę Botnicką ma około 120 kilometrów długości. Została ona oczyszczona z zasp śnieżnych przez spychacze i posypana żużlem na całej długości. Po stronie szwedzkiej i po stronie fińskiej urzędnicy zostali przydzieleni.

Szafir — gigant

DELHI PAP. W miejscowości Mogok w północno-wschodniej Birmie znaleziono ogromny szafir ważący 23 tysiące karatów. Jest to największy z znalezionych dotychczas na świecie szafirów, albowiem w londyńskiej publikacji specjalistycznej „The Gemmologist” z roku 1948 określono szafir wagi 2 tys. karatów znaleziony w Australii, jako największy na świecie.

Kulisy hitlerowskiego wywiadu

Panna do wszystkiego

MARIA LUIZA AUGUSTA INGRAM była młodzieńką, 18-letnią przystojną dziewczyną, kiedy przybyła z Niemiec do Anglii. Szybko nawiązała znajomość z sierżantem RAF-u i wyszła za niego za mąż. Było to małżeństwo na niby. Rzecz w tym, że za „drobną” opłatą 100 funtów, sierżant zgodził się na ślub, a w kilka tygodni później, otrzymawszy następne 100 funtów... wyraził zgodę na rozwód. Natomiast trojga imion Ingram miała zapewnione obywatelstwo angielskie i mogła starać się o stałe zatrudnienie na całym terytorium Wielkiej Brytanii. Wybrała pracę „pomocy do wszystkiego” w rodzinie wysokiego oficera marynarki wojennej JK Mości.

Nieprawdopodobne, a jednak prawdziwe: wywiad angielski doskonale orientował się, że w okresie lat 1925-1938, co najmniej czterysta z tysiąca nie-mieckich dziewcząt czy pań, które przyjęły pracę w domach angielskich jako pokojówki, kucharki, odźwiernie, czy też „panny do wszystkiego” — były na służbie niemieckiego wywiadu. Ale z iście angielską flegmą tolerowano ten stan. Brak było bowiem ustawy, zezwalającej na usuwanie obywateli angielskich poza granice Anglii. Chyba, że udowodniono im przestępstwo. Wówczas czekało ich więzienie, w żadnym wypadku deportacja do „Vaterlandu”. Trzeba zaś przyznać, że „panny do wszystkiego” były bardzo ostrożne...

Werbunek

Pewnego wiosennego dnia 1940 roku, w domu, w którym pracowała Ingram, rozpoczął się generalny remont. Domownicy, z zaskoczeniem, z jednym z nich, malarzem pokojowym, Maria często rozmawiała o wojnie. Ktośgós dnia, czuwała swego rozmówcę herbata powiedziała:

— To straszne. Ta wojna doprowadza do szaleń. Zebym rzad nie po trafił rozpocząć się z maszynami, komunistami i tymi wszystkimi, którzy im sprzyjają...

— Czyżby oni byli winni wojnę?

— A jakie znaczenie! Oni i ich plebisk — Churchill.

— Chyba to nieprawda — mruknął malarz.

— Na pewno nie. Patrz pan do tego doprowadził. Gdyby władzę mógł przejąć sir Oswald Mosley...

— Może, może...

— Niech pan pójdzie — mówiła Ingram w ferworze „patriotyczne go” uniesienia — na Trafalgar Square we wtorek lub w piątek na zebranie. Usłyszy pan rzeczy, które nie przekona, że nie przesadzam. Opuścić mają dom angielskiego komandora, malarz miał w kieszeni adres sekretarza jednej z faszystowskich organizacji mosleyowskich.

Na arenę wkracza Scotland Yard

Zanim malarz udał się pod wskazany przez Ingram adres, odwiedził komisarz policji w swej dzielnicy. I od tej chwili wszystko co robił, działało się za zgodą i inspiracją specjalnego wydziału Scotland Yardu.

Malarz stał się nie tylko sympatykiem angielskich faszystów. Został aktywnym uczestnikiem tego ruchu. Dotarł do rozmaitych i licznych legalnych i nielegalnych komórek faszystowskich, poznał szereg ludzi, ich plany i zamierzenia. Maria Ingram nie szczędziła słów uznania dla swego znajomego, „współtowarzysza” sprzyśnięcia. Nie ograniczyła się tylko do słów uznania, „panna do wszystkiego” nie była skąpa w okazywanie mu innych dowodów przywiązania...

Maria była bardzo zadowolona z siebie. Od dłuższego czasu bezkarnie przekazywała do Niemiec szereg informacji z zakresu wywiadu portowego: jakie okręty znajdują się na morzu, jaki jest rodzaj ich ładunków, jaka jest ilość transportów wojskowych. Dom komandora — chlebodawcy był znakomitym

źródłem tych informacji. Choć nie jedynym. Był jeszcze „narzeczony” Marii — niejaki William Swift pracownik portu wojennego w Portsmouth. Dobra narzeczona dbała o swego chłopca, nie żałowała mu podarków, gotówki i intymnych chwil. A chłopak wiele wiedział.

Jesienią 1940 roku malarz-mosiewicz zakomunikował Marii, że przystąpił do specjalnego sprzyśnięcia, które miało udzielić pomocy hitlerowcom, gdy ci rozpoczną inwazję na Anglię. — Czekamy więc — mówiła Ingram z zachwytem — na to spotkanie. Już niedługo.

Jak wiadomo — do inwazji nie doszło. Doszło natomiast do spotkania. Ale jakże nieoczekiwanego!

Rendez vous z... sądem

29 czerwca 1941 roku przed londyńskim sądem Old Bailey, na ławie oskarżonych spotkali się Maria Ingram, jej narzeczony William Swift i sekretarz angielskiej organizacji faszystowskiej. Cały trójce akt oskarżenia zarzucał współpracę z wrogiem.

Bezczelność i tupet Ingram były tak niesłychane, że opowiadani zwykłe angielscy sądowni, wyraźnie tracili spokój. A tymczasem Ingram wykorzystywała salę sądową do głoszenia faszystowskiej propagandy.

— Nie sobie nie robię z waszego sądu — mówiła podniesionym głosem. — W ciągu miesiąca będę wolna. Zanim się obejrzyście, nad Londynem powiewać będzie i tak standard ze swastyką.

William Swift tłumaczył się: — Do czasu mego aresztowania organizacja Mosleya była legalna. Byłem jej zwykłym członkiem i niczego złego nie robiłem...

Dziesięć lat więzienia dla Marii Luizy Augusty Ingram, 14 lat dla Swifta i tyleż dla sekretarza organizacji — tak trzymał wyrok sądu.

Sześć lat później, dopiero w 1946 roku, parlament angielski uchwalił ustawę, która znosiła automatyczne przyszanowanie obywatelstwa w wyniku małżeństwa. A w roku 1947 Ingram, wraz z innymi „pannami do wszystkiego” opuściła Wyspy Brytyjskie. Wróciła do rodzinnego Monachium, gdzie ożenił się, był dyrektorem kolei niemieckich, żył sobie spokojnie na „zasłużonej” emeryturze, a brat Ingram — był oficer hitlerowskiego sztabu generalnego — jest wysokim funkcjonariuszem Bundespolizei. Wszyscy troje cieszą się nadal doskonałym zdrowiem...

J. ŁANCUT (Interpress)

Na co obliczona jest tzw. polityka wschodnia NRF?

Liczą się tylko fakty

POLITYKA WSCHODNIA BONN BUDZIŁA ZAWSZE DUŻE ZAINTERESOWANIE opinii publicznej na Zachodzie. Także i tym razem owa polityka nowego gabinetu wielkiej koalicji stała się obiektem zrozumiałej ciekawości i zainteresowania, tym bardziej, że socjaldemokraci od wielu lat wypowiadali wiele hasel, które — w przeciwieństwie do tego co głosili chadacy — mogły stwarzać wrażenie realizmu i odwagi.

FAKT, że także nowy kanclerz Kiesinger zaczął używać akcentów nowych, zbliżonych do socjaldemokratów sprawił, że u komentatorów i polityków w wielu krajach powstała nadzieja na zmianę zimnowojennego, rewizjonistycznego i odwetowego kursu NRF wobec socjalistycznych krajów Europy wschodniej. Szybko się jednak okazało, że czego jeszcze sobie nie daję sprawy niektórych politycy i przywódcy w Europie, że tzw. nowe elementy w polityce Kiesingera, Brandta wobec państw socjalistycznych zostały wliczone w sposób sprytny w bonską ofensywę ekspansji. Każdy nowy

dzień przynosi potwierdzenie tego faktu.

Ani ubiegłoroczna pokojowa nota rządu bonńskiego, ani deklaracja Kiesingera i Brandta o pojednaniu i dobrej woli ułożenia stosunków z krajami Europy wschodniej nie powinny nikogo wprowadzać w błąd co do istoty i charakteru tych gestów i uśmiałów. Liczą się fakty i tylko fakty. O tych faktach mówił apel rządu radzieckiego skierowany ostatnio do rządów USA, W. Brytanii i Francji.

Rząd ZSRR wezwał wszystkie rządy, parlamenty i narody, by wykazywały najwyższą czujność wobec coraz większej działalności sił prawicowo-militarystycznych i neo-hitlerowskich w NRF i uczyniły wszystko, by ały te nie mogły zagrozić pokojowi na naszym globie.

O rzeczywistych celach i intencjach Bonn wobec państw socjalistycznych, w tym także do Polski, świadczą czyny. A czynny rząd Kiesingera i Brandta są jednoznaczne. Antypolskie. W tym samym okresie, kiedy Kiesinger i Brandt powtarzają nieustannie o swej gotowości do porozumienia i „unormowania” stosunków z krajami socjalistycznymi — słyszymy i widzimy, jak czciliwymi ludźmi z ich partii powtarzają tezę o Niemczech w granicach z 1937 roku. Jednoznaczna, rewizjonistyczna i odwetowa wymowa posiada wzmieszenie na wystawie w kuliach Bundeslagu poświęconej gospodarce przetrzonnej NRF mapy opatrzonej napisem: Niemcy w granicach 1937 roku. Także w ramach nauczania geografii w szkołach podstawowych i licealnych, przekazuje się uczniom nastawienie odwetowe i rewizjonistyczne, zniekształcające historię. Podstawowy podręcznik geografii w szkołach NRF naucza o „szerokiej i jednolitej ojczyźnie niemieckiej w granicach z roku 1937”. Te tezę popierają w NRF czynniki rządowe, partie polityczne i organizacje presiedleńcze oraz kościoły chrześcijańskie.

Rząd Kiesingera i Brandta prowadzi taką samą politykę jak Erhard i Schroeder — a koncepcje nowej ekipy są jedynie markowane i prezentowane przy pomocy przyjaźnych uśmiechów. Sam Erhard w wy-

wiadzie udzielonym agencji AP w związku z jego 70 rocznicą urodzin potwierdził, iż w polityce zagranicznej gabinetu Kiesingera i Brandta, poza pewnymi niuansami „prze- do wszystkim w słowach” — trudno dostrzec jakiś istotny zwrot.

Tak więc tzw. polityka wschodnia NRF — zakładająca m. in. nawiązanie stosunków dyplomatycznych z krajami socjalistycznymi — jest obliczona na rozbiście jedności państw socjalistycznych.

J. WYKRETOVICZ (Interpress)

NA LINII: NRD — USA

W 1966 r. nastąpił poważny wzrost obrotów towarowych między Stanami Zjednoczonymi a Niemiecką Republiką Demokratyczną. W zakresie pierwszych 10 miesięcy wartość eksportu USA do NRD osiągnęła 2,2 mln dolarów. Eksport amerykański w 1965 r. wyniósł około 12,6 mln dolarów. Eksport NRD do USA zwiększył się natomiast tylko o nieznaczny stopień. W okresie od stycznia do października 1966 r. Stany Zjednoczone zakupiły w NRD towary wartości 7 mln dolarów, zaś w 1965 r. wartości 6,5 mln dolarów. Według danych Departamentu Stanu USA, NRD zajmuje czwarte miejsce po ZSRR, Polsce i Czechosłowacji w handlu Stanów Zjednoczonych z krajami Europy wschodniej.

CZĘŚCI SA — CZĘŚCI NIE MA

W prasie NRD często spotyka się narzekania na brak części zamien- nych do samochodów. Tymczasem reprezentacyjna ankieta przeprowadzona w warsztatach naprawczych wykazała, że — z małymi wyjątkami — typowych części zamiennych jest pod dostatkiem, natomiast może na ledwie mówić o nieregularnych dostawach. Analizy dokonane przy tej okazji wykazały paradoksalną sytuację, iż w NRD ilość produkowanych części zamiennych jest za mała, a za duża. W grudniu 1965 r. w NRD było 146 679 samochodów ciężarowych i 661 584 samochodów osobowych.

KILKA DANYCH

W ubiegłym roku dochód narodowy NRD wzrósł o 4,5 proc., produkcja przemysłowa — o 6,3 proc., wydajność pracy — o 6 proc., a inwestycje o 7 proc. Ludność NRD otrzymała 65 300 mieszkań. W 1966 r. 7 proc. dochodu narodowego przeznaczono na oświatę. W tym samym roku NRD zalicza się do krajów o najwyższych na świecie wydatkach na oświatę. NRD posiada obecnie 21 tys. lekarzy, a więc 1/3 więcej niż w 1961 r.

Niezwykły karambol

Zdumieni policjanci miasta Mayson (stan Georgia, USA) byli świadkami niecodziennego wydarzenia. Niejaki Karol Nobel pędząc samochodem uderzył w stojący obok chodnika samochód, cofnął się, ruszył dalej, przewrócił czterech motocyklistów, następnie zawrócił i poturczył jeszcze jeden samochód, uderzył w słup telegraficzny, pokierował dalszych dziewięć samochodów, obalając stojącą na placu chodnikową noworoczną i zatrzymał się wreszcie po zderzeniu z samochodem straży pożarnej. Nobel wyskoczył i uświatł zbiec, ale został zatrzymany.

(et)

Walka z przesadami

W NOWYM JORKU powstało nowe stowarzyszenie pod nazwą „Trzyście”. Członkowie stowarzyszenia zbierają się na posiedzenia 13 każdego miesiąca, w pokoju nr 13, na 13 piętrze jednego z drapaczy chmur pod numerem 13. Stowarzyszenie powstało sobie za cel położenie kresu zabobonom w Stanach Zjednoczonych.

(et)

POMYSŁ

W BERLINIE ZACHODNIM istnieje nocny lokal, w którym obok telefonu zainstalowano pateron z nagraniami szumów charakterystycznych dla pracy biurowej: rozsuwania krzesła, stukotu maszyny do pisania, urzyków rozmów handlowych i innych. Hulający meżowie mogą dzwonić do domu z pracy nie bojąc się, że ich małżonki usłyszą przez telefon zdradzieckie brzęczenie kielichów.

(et)

50-lecie Kraju Rad

W krainie Czukczów

PIERWSI w Związku Radzieckim widać wschodzące słońce mieszkańcy Czukotki, najbardziej

na wschód wysuniętego półwyspu, wrzynającego się głęboko w zatokę Beringa. Przy ujściu bezbrzeżnej pogody wieść stamtąd brzegi Alaski...

Czuczowie od wieków słynęli z nadzwyczajnej wprawy w łowach na wieloryby i polarne zwierzęta, lecz żyli w warunkach bez mała pierwotnych. Władza radziecka pozwoliła mieszkańcom Czukoty dokonać skoku przez wielość wieków w czasie zaledwie pół wieku.

50 tysięcy kilometrów kwadratowych ziemi czukockiej, pokrytej w większości nieprzebytą tundrą, to także obszar wielkich odkryć geologicznych. Już uniejędniono dotąd nigdy nie eksploatowane złoża węgla kamiennego, ołowiu, złota, grafitu, rud żelaza, rudy i wolframu. Zbudowanie podstaw nowoczesnego górnictwa na terenach polarnych ziem jest bardzo trudne, lecz obecnie pracują już kopalnie w Plesieku, Bilbini i Jultinie. Okazało się, że najwięcej na Czukocie znajduje się złota, co wraz z innymi bogactwami w ciągu ostatnich 7 lat przyniosło gospodarce narodowej ponad 250 milionów rubli dochodu.

Gospodanie przemysłowe górnictwa na półwyspie nie przekreśliło istnienia najbardziej tradycyjnych zajęć ludności. Myśliwi i łowcy wielorybów zjednoczyli się w spółdzielnie, otrzymali nowoczesny sprzęt.

Na zdjęciu: mieszkańcy osiedla Anglium przyjeżdżają po studium niktorycznych z powrotem na Czukotkę, gdzie będzie pracować nad wyhodowaniem północnych odmian warzyw i owoców.

CAF — APN

NAUKA ZA...RYBA,?

W NIEPOZORNEJ, CZYNŠOWEJ KAMIENICY PRZY PL. SŁOWIAŃSKIM w Świnoujściu mieści się oddział Morskiego Instytutu Rybackiego. Zatrudnia on 25 osób, w tym 11 pracowników naukowych: samodzielnych i pomocniczych oraz 6 inżynierów-techników. Oddział powstał z niewielkiego laboratorium, które zajmowało się sprawami rybołówstwa na Zalewie Szczecińskim, a następnie również i na Zatoce Pomorskiej. Obecnie zainteresowania naukowców ze Świnoujścia przeniosły się na rejon środkowego Atlantyku, szelf afrykański, a niebawem obejmą również szelf patagoński. Rozmawiamy z dyrektorem oddziału dr Józefem Wiktorem.

— W ZWIĄZKU z rozwojem rybołówstwa dalekomorskiego na Pomorzu Szczecińskim z roku na rok wzrasta jego rola w całości polskich połowów. Stąd też zachodzi konieczność zapewnienia armatomom rybaczki pomocy ze strony nauki. Oczywiście baza naukowa powinna być tu, na miejscu. Ten życiowy wymóg jest już realizowany. Przeniesiono Wydział Rybactwa WSR do Szczecina, planuje się rozbudowę naszego oddziału. Niestety, ta ostatnia sprawa finalizuje się bardzo powoli. Zaplanowano wprowadzenie budowy nowego budynku MIR w Szczecinie (koszt 50 mln zł) i wzrost liczby pracowników do 120—130, ale nie w obecnej pięciolatce. Obecnie mieszcmy się w adaptowanym budynku. Dzięki przychylnej postawie władz miejsowych stale rozszerzamy swój stan po-

Dylematy świnoujskiego oddziału MIR

liśmy stan zatrudnienia o 6 osób. Jeden etat — chodzi o fizyka ze specjalnością skażeń radioaktywnych — mamy nieobsadzony.

— Jakimi zagadnieniami interesuje się oddział?

— Odpowiadając krótko: biologią, oceanografią, rybą i jej zapasami, a także od strony technologicznej — przetworstwem rybnym i mączką ryb-

ną. Rozszerzamy nasze zainteresowania na technikę połowów i sprzęt połowowy, ekonomiczną rybołówstwa, a także skażenia radioaktywne.

Jedną z podstawowych trudności oddziału jest brak statku badawczego. Mimo najlepszych chęci bez zebrania materiałów na miejscu trudno mówić o prowadzeniu badań nad interesującymi nas problemami. Niestety, nie od dziś obserwujemy nienadążanie technicznych możliwości nauki za rozwojem naszego rybołówstwa. W tym roku planowany jest MIR-owski rejs badawczy na

ratów na zjazdy krajowe, 22 artykuły i 34 opracowania przez myślowe. Tradycyjnie zajmuje się sprawami Zalewu i Zatoeki Pomorskiej nie rezygnując z sięgania do nowych, niezmiernie ciekawych tematów.

Rozmawiał:
ED. WITUSZYŃSKI

W WYŻSZYCH UCZELNIACH SZCZECINA trwa sesja egzaminacyjna. W Politechnice na ogólną liczbę 2799 zarejestrowanych studentów, do sesji dopuszczono — 2 581.

Na Wydziale Elektrycznym PS zdaje egzaminy 411 studentów. Na zdjęciu widzimy studentów III roku tego wydziału podczas egzaminu z elektroniki teoretycznej. Egzaminuje mgr inż. R. SIKORA.

Foto: St. Cieślak

Najbezpieczniej na drogach Opolszczyzny

OD KILKU LAT na Opolszczyźnie obserwuje się stopniowy spadek liczby wypadków drogowych. Tak np. w 1966 r. na drogach województwa zanotowano 881 wypadków tj. o 112 mniej niż w 1965 r. Śmierć / nich poniosły 84 osoby (89 w 1965 r.) a liczba uszkodzonych pojazdów zmalała z 913 do 668.

Poprawa stanu bezpieczeństwa na drogach została osiągnięta mimo wzmoczonego motorowego ruchu turystycznego i przejęcia przez transport kolejowy części przewozów jesiennie-zimowych. Warto też dodać, że w łącznym milion mieszkańców województwa 136 tys. obywateli posiada prawa jazdy, a w ub. r. park maszynowy Opolszczyzny powiększył się o 10 tys. samochodów i motocykli.

Wiele należy zawdzięczać pracy i inicjatywie funkcjonariuszy służby ruchu MO. Przy Wydziale Kontroli Ruchu Drogowego KW MO w Opolu powstała tzw. grupa specjalna, której zadaniem było eliminowanie z szos nietrzeźwych kierowców. Codziennie przez 9 miesięcy organizowano wieczorne i nocne akcje. W efekcie liczba wypadków spowodowanych opilstwem spadła o 10 proc.

Blżej zainteresowano się też warunkami pracy w bazach transportowych. W wyniku kontroli wyeliminowano z ruchu wiele niesprawnych pojazdów; kierując przed oblicze kierowców nie kierowców, lecz KIEROWNIKÓW I DYSPOZYTORÓW baz. Wyniki? Liczba wypadków powstałych wskutek niesprawnych układów kierowniczych i hamulcowych zmniejszyła się o 5 proc., liczba rozbitych pojazdów — mniejsza o 245.

Obecnie najpilniejszym zadaniem opolskiej ekipy jest doprowadzenie do zmniejszenia wypadków powstałych z winy pieszych, a zwłaszcza dzieci. W tej dziedzinie niestety stwierdza się pogorszenie sytuacji.

następny. A przed spaniem, tj. w jakie dwie godziny po „domowym” obiedzie — kolacja. I tak w kółko Maciej.

Toteż z dużym zainteresowaniem przeczytałam zamieszczoną w „Kurierze Szczecińskim” propozycję, by nie pracujące z wódzowa panie, które chciałyby zarobić nieco grosza — wydawały obiady dla niewielkiej grupy dzieci. Korzyść byłaby obopólna.

Jak wiadomo, w 1964 roku Rada Ministrów wydała rozporządzenie zwalnające osoby wydające nie więcej niż 20 obiadów od podatku. Tyle tylko, że „Sanepid” musi wyrazić zgodę na uruchomienie takiej stolówki, co jest zupełnie zrozumiałe. Nie ma więc właściwie żadnych trudności formalnych, a z zaopatrzeniem sklepów w artykuły spożywcze też nie jest najgorzej.

Propozycja jest więc dobra. Rozszerzamy się tylko na jej realizatorów, a raczej realizatorkami (St. O.)

„Samopomoc Chłopska” i... kulturalna

UCZESTNICZYŁEM OSTATNIO W BARDZO INTERESUJĄCEJ KONFERENCJI. Przewodnił myśl obrad wyrażał napis umieszczony na ścianie za prezydium: „Spółdzielczość zaopatrzenia i zbytu współorganizatorem życia społecznego i kulturalnego wsi”. Nazwa „Samopomoc Chłopska” zawiera bogatą historię i konkretną treść określającą największą organizację społeczno-gospodarczą rolników. Na konferencji przemawiali prezesi GS, przewodniczący rad nadzorczych, inspektorzy, przedstawiciele spółdzielczego aktyw-u; nauczyciele, działacze młodzieżowi. Mówili: produkcja rolna zależy nie tylko od nawozów sztucznych, maszyn, kredytów i melioracji, lecz także od ogólnej kultury i fachowej wiedzy rolników. O tym, że działalność społeczno-wychowawczą GS należy traktować na równi z zadaniami gospodarczymi, jest napisane w ustawie o spółdzielniach z 1961 roku — ale bardziej cieszę fakt, że ludzie działający w GS uświadamiają sobie to, wydawać by się mogło, oczywistą prawdę.

Jest naprawdę optymistyczne, że ci ludzie są przekonanymi o współzależności efektów produkcji i kultury.

Alle przytoczyć liczbę i fakty, którymi operowano podczas obrad. Za sprawą GS działa na wsi szczecińskiej: 180 klubów rolników, 20 oddziałów „nowoczesna gospodyni”, 33 uniwersyte-ty powszechne (wspólnie z TWP i ZMW). W okresie wzmocnionych prac połowych GS organizuje dziecięce i place zabaw. GS opiekuje się ludowymi zespołami sportowymi. GS dostarcza kobietę wiejską: pomaga jej zakładając owe dziecięce, organizuje kursy kroju i szycia, racjonalnego żywienia, szkolenia sanitarnie, buduje pralnie.

Na tej konferencji zarysowały się także pocieszające polemiki nomenklaturalne w sprawie „małej kultury” i „dużej kultury”; jest w tych próbach definicji sporo nieporozumień, ale nie o to chodzi. Nieważne czy w małej czy w dużej kulturze dostrzega się higienę, ważne, że się dostrzega. Oto argumenty: GS-y sprzedają w 1966 r. mieszkańcom wsi szczecińskiej 218 tys. tubek pasty do zębów i 106 ton mydła toaletowego (mało czy dużo?), 1846 ton mydła i proszków do prania.

GS-y mają wiele kłopotów w wykonywaniu swego postanowienia kulturalnego; największy kłopot z tym, że kierujący klubami rolnika ludzie nie mają odpowiedniego przygotowania fachowego. Zdarza się — mówił na konferencji jeden z dyskutantów — że bardzo źle jest jeszcze z tą higieną, wielu boi się mydła, woda w studni przypomina często płyn o wiele mniej szlachetny. Żeby choć raz w miesiącu przyjechał do nas jakiś prelegent — wolał inną działaczkę spółdzielczą.

Pewnie, że GS-y nie zrobiły jeszcze na wsi wszystkiego co byłoby potrzebne w dziedzinie kultury. I nie tylko GS-y. Ale wykultowanie słabych stron, ostrych widzenia działaczy GS — to objawy zdrowe, prowokujące do wzmoczonego działania.

„Pamiętam, gdy stąd z pokrytego gruzami Szczecina rozdzielano nas do różnych miejscowości, posługiwano się wtedy w 1945 r. niemieckimi nie znanymi nam nazwami. Dzisiaj dobrze się żyje chłopu na wsi” — mówił działacz GS z Warszawy.

Mówiono także, że absolwenci szkół i technik rolniczych coraz częściej pozostają na wsi. Uczą się oni społecznikostwa nie tylko w szkole; po prostu widzą, że do którejś wkracza kultura. Nie uciekają do miasta. W ich świadomości — jak to ładnie określił jeden z działaczy GS — zrodziło się przekonanie, że i we wsi można ciekawie przeżyć swoją młodość.

M. CZARNECKI

szelf afrykański. Jednak program tej wyprawy też jest kontrowersyjny. Z jednej strony mówi się o badaniu zapasów i rybostanu w tamtym rejonie, z drugiej o badaniu sprzętu połowowego. Prace te będą przeszkadzać jedne drugim. Jak dotychczas nie zapadła ostateczna decyzja. Warto tu jeszcze dodać, że do niedawna korzystaliśmy z tzw. miejsc szkoleniowych na statkach rybaczek. Ostatnio takich możliwości już nie ma. Statki rybaczek, łowiące na Atlantyku mają tylko liczbę miejsc niezbędnych dla załogi. Kapitanowie stawiają sprawę następująco: albo zmuszować dwóch rybaków albo nie przyjąć naukowców. Oczywiście zmniejszanie liczby członków załogi nie może wchodzić w rachubę, gdyż odbija się to natychmiast na połowach.

— Należy sądzić, że tymi wszystkimi sprawami interesują się również władze zwierzchnie?

— Rozmowy na ten temat zostały przerwane na skutek przenosin ZGR do Szczecina. Nie doszło więc do planowanych na listopad 1966 rozmów nad przyszłością oddziału MIR. Sprawa jest wciąż otwarta. Wyszukanie pracownika naukowego trwa od 4 do 5 lat. Dlatego też o tych wszystkich sprawach należy myśleć z dużym wyprzedzeniem.

— Poprosimy o mały bilans prac oddziału?

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

— Do połowy 1966 roku nasz oddział wykonał 124 prace i opracowania do bezpośredniego wykorzystania w przemyśle, z czego 24 to prace naukowe (w tym 2 patenty), 12 referatów na zjazdy zagraniczne, 11 referatów.

Ekonomia na co dzień

GDYBY WŚRÓD PRACUJĄCYCH MATEK przeprowadzić ankietę na temat: „Co sprawia ci największy kłopot?” — większość odpowiedzi z pewnością brzmiałaby: zorganizowanie dziecku obiadu. Jest to jeden z najbardziej dokuczliwych, bo codziennych utrapień pracujących kobiet.

PÓKI DZIECKO CHODZI DO PRZEDSZKOLA — nie ma problemu. Zaledwie jednak przekroczy próg szkoły — zaczyna się: jak to zrobić, żeby dziecko codziennie w odpowiedniej porze zjadło posiłek, tzw. domowy obiad. Szkolne stolówki nie dysponują dostateczną ilością obiadów; stale posyłanie dziecka do restauracji, czy nawet baru mlecznego — nie wchodzi w rachubę; zakładowe stolówki rodziców też nie załatwiają sprawy. Pozostaje więc powszechnie stosowane, niezwykle uciążliwe dla pracujących matek, a niekiedy najgorsze rozwiązanie: przyrządzanie obiadu w domu.

Wracając z pracy matka robi zakupy (znamy tę przyjemność: po 8 godzinach pracy stać w kolejce, z pośpiechu nerwy

napięte do ostatnich granic), potem maratoński bieg do domu, gdzie czeka zgłodniała (ewentualnie dopchna chlebem) pociecha. Szybkie odgrzewanie, doprowadzanie — i około godz. 17 obiad zjawia się na stole. Po obiedzie zmywanie i — przygotowywanie obiadu na dzień

napięte do ostatnich granic), potem maratoński bieg do domu, gdzie czeka zgłodniała (ewentualnie dopchna chlebem) pociecha. Szybkie odgrzewanie, doprowadzanie — i około godz. 17 obiad zjawia się na stole. Po obiedzie zmywanie i — przygotowywanie obiadu na dzień

napięte do ostatnich granic), potem maratoński bieg do domu, gdzie czeka zgłodniała (ewentualnie dopchna chlebem) pociecha. Szybkie odgrzewanie, doprowadzanie — i około godz. 17 obiad zjawia się na stole. Po obiedzie zmywanie i — przygotowywanie obiadu na dzień

napięte do ostatnich granic), potem maratoński bieg do domu, gdzie czeka zgłodniała (ewentualnie dopchna chlebem) pociecha. Szybkie odgrzewanie, doprowadzanie — i około godz. 17 obiad zjawia się na stole. Po obiedzie zmywanie i — przygotowywanie obiadu na dzień

Na antenach świata

WALKA ZE STACJAMI PIRACKIMI

PO DWÓCH I PÓŁ LATACH bezskutecznej walki z radiowymi stacjami pirackimi, radiofonii BBC projektuje utworzenie czwartego programu, który stanowiłby konkurencję dla stacji pirackich i byłby poświęcony muzyce lekkiej.

III MIĘDZYNARODOWY KONGRES RADIA I TV SZKOLNEJ

W DNIACH od 8 do 22 marca 1967 r. odbędzie się w Paryżu III Międzynarodowy Kongres na temat radia i telewizji szkolnej zorganizowany przez Europejską Unię Radiową. Przedmiotem obrad będą zagadnienia związane z wykorzystaniem radia i telewizji dla celów szkolnych i oświatowych.

WIELCY PISARZE W RADIO

RADIO NBF nadaje stały cykl audycji literackich pt. „Opowiadania”, w których prezentuje się najlepsze krótkie utwory pisarzy całego świata. W tegorocznym programie znowym słuchacz niemiecki będzie mógł usłyszeć opowiadania Stefana Zeromskiego.

LEKKA CHIŃSKIEGO PRZEZ RADIO

RADIO ANGIELSKIE znane między innymi z doskonałych opracowywanych lekcji języków obcych wprowadza nowy cykl nauki języka chińskiego dla początkujących.

„PASJE” W BBC

OD PAŹDZIERNIKA 1966 r. do maja 1967 r. transmitowany jest przez radio BBC cykl koncertów z Royal Festival Hall. Repertuar obejmuje utwory Bacha, Haydna, Mozarta, Bartoka, Szostakowicza. Na zakończenie cyklu przewidziana jest transmisja symfonicznej w całym świecie „Pasji” wg „Lukasza” Krzysztofa Pendereckiego. (mch)

Nowa publikacja GUS

Trudna droga ucznia do szkoły

W SERII WYDAWNICZEJ „STUDIA I PRACE STATYSTYCZNE” ukazała się nowa publikacja Głównego Urzędu Statystycznego, dotycząca tym razem jakże istotnego i ciekawego problemu, który można określić krótko: DROGA UCZNIA DO SZKOŁY.

PUBLIKACJA opracowana została w oparciu o badania przeprowadzone w roku szkolnym 1965/66, a które objęły uczniów szkół zawodowych i liceów ogólnokształcących, których rodzice mieszkają w miejscowości innej niż siedziba szkoły. Czegoś dowiadujemy się z prezentowanego materiału? W pierwszym rzędzie wyprowadzone wskaźniki uciążliwych istniejących dysproporcji w tym zakresie między poszczególnymi rejonami kraju. Z zamieszczonych informacji wynika m. in., że w zasadzie najgęstsza sieć szkół posiadają województwa najbardziej uprzemysłowione i najbardziej zaludnione, jak katowickie, krakowskie, wrocławskie i opolskie, najrzadsza natomiast o najmniejszej gęstości zaludnienia i rolniczym charakterze np. białostockie, olsztyńskie i koszalińskie. Wśród tych ostatnich znajduje się także, niestety, i województwo szczecińskie.

ODSETEK UCZNIÓW zamieszkałych w miastach i miasteczkach obrazują według poszczególnych typów szkół następujące wskaźniki: z ogólnej liczby uczniów zamieszkuje w internatach — z zasadniczych szkół rolniczych — 68,5 proc., ze szkół przysposobienia rolniczego — 0,2 proc., z zasadniczych szkół zawodowych dla niepracujących — 17,3 proc., z techników zawodowych dla niepracujących — 26,6 proc., ze szkół artystycznych — 9,4 proc., z liceów ogólnokształcących — 37,7 proc. Z liczby 462,6 tys. uczniów dochodzących i dojeżdżających do szkół zawodowych dla niepracujących i liceów ogólnokształcących dochodzi pieśro — 69,5 tys. dojeżdża różnymi środkami lokomocji 393,1 tys. Z tej liczby dojeżdża koleją — 21,9 proc., uczniami szkół zawodowych i 22,1 proc. uczniów liceów ogólnokształcących, autobusem — 17,4 proc., uczniami szkół zawodowych i 29,7 proc. uczniów liceów ogólnokształcących, rowerem — 3,8 proc. uczniów szkół

Gospodarka morska na świecie

Ambitne plany NRD

RYBOLÓWSTWO MORSKIE NIEMIECKIEJ REPUBLIKI DEMOKRATYCZNEJ ZACZYNAŁO SWOJĄ KARIERĘ BARDZO SKROMNIE W 1950 R. DYSPOŃWAŁO ONO WÓW-CZAS TYLKO 39 DREWNIANYMI KUTRAMI DO POŁO-WÓW NA BAŁTYKU.

Planista oświaty

W WYSPECJALIZOWANYM ŚWIECIE pojawiają się mniej znane ogólniaki określenia związane z wykonywaną funkcją czy zawodem. Przywykliśmy od lat do inspektorów, wizytatorów, kursorów, natomiast o planistach oświaty słyszemy niewiele. Tymczasem na całym świecie ich ranga rośnie. Pod patronatem UNESCO działa Międzynarodowy Instytut Planowania Oświaty, kształcą ich 4 ośrodki regionalne: w Senegalu, Libanie, Chile i w Indiach, a także uniwersytety w Pradze, Nowym Jorku, Louvain (Belgia) i w kilku innych.

Ponieważ planowanie oświaty grawituje między ekonomią a pedagogiką, przyszli planiści zdobywają wiedzę również w instytucjach obu tych kierunków. Tak się dzieje w Moskwie, Paryżu, Rzymie, Berlinie i w Toronto.

W KOŃCU 1965 R. rybacy morscy NRD dysponowali już łącznie prawie 170 jednostkami, w tym wieloma trawlerami-przetwórniami i trawlerami-zamrażalniami, statkami transportowymi chłodniowymi oraz statkami-bazami-przetwórniami.

Nasi zachodni sąsiadzi przywiązując do rozwoju rybołówstwa dużą wagę, przeznaczali w minionych latach ogromne środki na rozbudowę floty łowiej, zaplecza przetwórczego, składowego i handlowego.

W 1950 r. rybacy NRD dostarczali krajowi pierwsze tonny ryb, w dziesięć lat później, w 1960 r. połowy wyniosły już 106 tys. ton, a w 1965 r. — 233 tys. ton ryb. Wraz ze wzrostem połowów zmieniała się struktura dostarczanych ryb. Początkowo rybacy NRD połowiali tylko na Bałtyku, później ługotrawierami i trawlerami na Morzu Północnym i Morzu Bałtyckim, a od 1960 r. a więc od chwili przekroczenia do eksploatacji trawlerów — przetwórnymi połowiając na łowiskach atlantyckich, przede wszystkim północnego Atlantyku. Oczywiście z połowów bałtyckich i z Morza Północnego dostarczano rybę soloną lub mrożoną na ludzi, gdyż na tych wodach prowadzono połowy statkami konwencjonalnymi. Dopiero wejście do eksploatacji trawlerów — przetwórnymi oraz zastosowanie ekspedycyjnych metod połowów umożliwiło dostawę filetów mrożonych.

Zwiększenie połowów umożliwiło polepszenie zaopatrzenia rynku w ryby. Wzrost spożycia ryb. Jeżeli w 1960 r. spożycie ryb na 1 mieszkańca NRD wynosiło 7,6 kg, to w 1965 r. wzrosło do 9,3 kg, a na 1970 r. planuje się spożycie rzędu 12,4 kg ryb.

Antyk w muzeum

OLSZTYŃSKIE MUZEUM wzbogaciło się niedawno w niezwykle cenny zabytek bukinistyczny. Jest to tzw. Biblia Brzeska z 1563 roku zakupiona od osoby prywatnej, która przechowywała tego białego kraka od kilkudziesięciu lat. Olsztyński egzemplarz jest jednym z dwóch znajdujących się aktualnie w Polsce. (al)

Mistrzynie jogi

OKAZUJE SIĘ, ŻE SŁAWNA HINDUSKA JOGA ZNAJDUJE ZWOLENNIKÓW nie tylko nad Gangesem, ale i nad Wisłą. Pani MALINA MICHALSKA, która od kilku lat prowadzi w naszej stolicy naukę jogi, ma ponad 200 uczennic i uczniów.

Odwiedziła niedawno Warszawę dr Ma Yoga Shakti z Indii, założycielka szkoły jogi w Bihar. „Wizytowała” oczywiście szkołę p. Michalskiej, a rezultat jest taki, że p. Michalska będzie pierwszą osobą, która otrzyma dyplom „BIHAR JOGA SCHOOL” bez ukończenia owej akademii. Uroczystość wręczenia dyplomu odbędzie się w Towarzystwie Przyjaźni Polsko-Indyjskiej w Warszawie w dniu 16 bm. (w)

CAP

Ten szybki wzrost spożycia, zwłaszcza do 1970 r. wynika z planowanego rozwoju floty rybackiej oraz zaplecza gospodarki rybnej. Oż nasi zachodni sąsiadzi zamierzają w 1970 r. odłowić łącznie 400 tys. ton ryb, z tego 350 tys. będzie pochodzić z połowów dalekomorskich.

Rybołówstwo NRD jest skoncentrowane w dwóch bazach w Rostoku i Sassnitz. W portach tych trwa rozbudowa zaplecza ładowego rybołówstwa, chłodni, warsztatów remontowych itp. (k)

MAM TU NA MYSLI otwarte niedawno w stolicy przy Związku Lub Rzemieślniczych MUZEUM RZEMIOSŁA. Będąc w Warszawie nie zapomnijcie je odwiedzić. Zabrano tu rzeczy wręcz niepowtarzalne, wyroby złotnicze, zegarmistrzowskie, brązownicze, grawerskie oraz dzieła optyków. Jest to pierwsza tego typu placówka w kraju. Miłośnicy rzemie-

Nie pomińcie tego muzeum!

nicego sztuki znajdą tu stare zabytkowe zegary z XVIII wieku, kolekcję oryginalnych brzozy i pierścionków, wykonane w szkło, kopie 15 najcenniejszych brylantów świata, wiele prac grawerskich i brązowniczych, wreszcie eksponaty z dziedziny optyki. Jednym słowem „starość” z muzyką, cudem, rękodziełem. Jest to pierwa i zadumać się przyjdzie. (Lsk)

KONDUKTOR SLEEPINGU

- 59 -

Za pielęgniarką, podpierając starzec — były jego książką, się laska, szła starsza pani, na jej twarzy odbijało się wielkie zmęczenie. Szła wolnym krokiem i co chwila oglądała się za siebie, patrząc na tragarzy wiozących ich bagaż. Cała ta kawałkowa zbliżała się do wagonu sypialnego.

— Parlez vous francais? — zapiszczał staruszek cieniem głosem zwracając się do mnie — i nie czekając na odpowiedź, spytał:

— Sprechen Sie deutsch? — Możemy mówić po polsku — odpowiedziałem z uśmiechem. Jego pokurczona twarz rozpromieniała się.

— Mam przedział numer siedemnaście, ale jeszcze posiedzę sobie tu na peronie — poinformował mnie.

Po czym, trzymając mnie za guzik od munduru, zaczął mówić:

— Mieszkalem we Włoszech trzydzieści dziewięć lat a teraz jadę do Prłski, aby tam umrzeć.

— Na nic więcej już mnie nie stać — dodał po chwili — jestem po dwóch zawałach serca!

— Janie, uspokój się — przerwała mu starsza pani. — Wiesz, że lekarze zabronili ci dużo mówić!

— Nie rób ze mnie kukły! — oburzył się na nią. Po chwili znów zwrócił się do mnie:

— Żona ma trochę racji. Nie wolno mi się zbytino osłabiać, bo przecież muszę żywy dojechać do Polski.

Zamrugnął oczami i uniósł się na wózek.

— To byłby skandal, jak bym umarł po drodze! Całe moje zamierzenie poszłoby na marne...

— Nie przeszkadzaj mi w rozmowie — zwrócił się do żony, która wykonała rozpaczliwy ruch dłoni.

— Postanowiłem umierać w Polsce i ściśle się tego trzymam. Oczywiście, jeżeli natura nie zrobi mi kawału. Martwi mnie tylko to, że tak daleko jedziemy przez teren Czechosłowacji.

— Janie przestań mówić — prosiła go żona.

— Jestem przekonany, że wszystko szczęśliwie się zakończy i będzie pan już jeszcze długo! — odezwałem się.

Staruszek już się więcej nie odzywał. Przeniesiono go do przedziału, gdzie położył się na dolnym łóżku.

Tragarze zaczęli znosić ich bagaż. Nie mieliśmy się w przedziale. — Jakoś je poupychamy! — pocieszałem ich wiaściami.

Na górnej półce położono najcięższe walizy, w których — jak twierdził schorowany

starzec — były jego książki, niegdys przed laty wywiezione z Polski. Potem wzięto się do układania tobolek zalegających korytarzy.

Uśmiechałem się uprzejmie, ale gorąco pragnąłem, aby wreszcie staruszkowie zamknęli za sobą drzwi przedziału a tragarze zabrali z korytarza ich tobolek, o które potykali się wchodząc do wagonu pasażerowie, klnąc półgłosem we wszystkich językach świata.

Wreszcie pociąg ruszył i gwar rozmawiających pasażerów zmieszal się ze stukiem koł wagonu.

Lubiłem zawsze słuchać tej mieszaniny ludzkich głosów i dudniącego pociągu, a zwłaszcza w drugiej połowie podróży, czyli w powrocie do domu.

Tym razem był prawie komplet pasażerów. Jechało wielu Włochów i Amerykanów. Kilku z tych ostatnich to byli Murzyni. Studiowali na Akademii Medycznej w Moskwie i świetnie mówili po rosyjsku

— a ja zawsze lubiłem rozmawiać z Murzynami w języku słowiańskim i jak stwierdziłem, Murzyni posiadają wielkie zdolności lingwistyczne.

Pociąg zatrzymał się w Hohenau. Tutaj będzie kontrola austriacka — a potem mały sirok i już Czechosłowacja.

Wyglądając przez okno mego przedziału i patrząc na kręcących się po peronie austriackich kolejarzy. Zawsze tych samych, ze swoimi nieodzownymi:

— Wie gehts? — i ze swoją dokładnością, doprowadzoną do perfekcji na każdym odcinku pracy: zawiadowca stacji zawsze stał w tym samym miejscu i nie pomylił się nawet o centymetr, a niezależnie od tego czy była pogoda, mróz czy słońce — uśmiechał się w ten sam sposób. W ogóle przez całe miesiące i lata nie się tam nie zmieniło. Wciąż byli ci sami ludzie i zachowywali się tak same, tylko trochę przytyli i kiedy musieli się schylać, powtarzali: „Das Leben ist schwer”.

Odnoszę wrażenie, że duża, nieprzerwana praca na tej samej trasie i oglądanie ciągle tych samych stacji i tych samych ludzi doprowadziłoby mnie do szalu gdyby nie pasażerowie, którzy się stale zmieniali i zawsze byli inni, choćby nawet zewnętrznie byli podobni do siebie. Dzięki nim wszystko nie było tak monotonne.

W drzwiach ukazała się żona chorego pasażera.

(Dalszy ciąg nastąpi)

ZACHĘCENI przez łaskawą Panią Aurę piłkarze coraz odważniej zaczynają wychodzić na boiska. Te pierwsze „próbne galop” są zapowiedzią szybko zbliżającego się sezonu, który — jak wiadomo — zainaugurowany zostanie już 5 marca, a więc za niecałe cztery tygodnie, Pucharem Polski.

(CAF)

M. Tymaszuk dyrektorem POSTiW w Stargardzie

OD 1 STYCZNIA br. powołany został w Stargardzie Powiatowy Ośrodek Sportu, Turystyki i Wypoczynku skupiający takie obiekty jak: dotychczasowy Woj. Ośrodek Pływacki, Ośrodek Przyrodny Miedwie, stadion miejski w Stargardzie, oraz stadion w Chociwlu. Dyrektorem stargardzkiego POSTiW został znany działacz sportowy, Marian Tymaszuk. (m)

Pokrótkie

W PRADZE odbyło się rewanżowe półfinałowe spotkanie Pucharu Europy w koszykówce kobiet między Spartą Praga i Wisłą Kraków. Wygrały koszykarki Sporty — 68:51 dzięki temu zakwalifikowały się do finału. Pierwszy mecz wygrała Wisła z przewagą tylko 3 pkt.

W DNIACH 11 i 12 lutego na słynnym stadionie lodowym „Biblet” w Oslo odbędą się mistrzostwa świata w łyżwiarstwie szybkim mężczyzn. Uczestniczyć w nich będzie ostatecznie 35 reprezentantów 14 państw.

NA OLIMPIJSKIEJ skoczni w St. Nizier (Francja), rozegrany został wieczór otwarty konkurs skoków. Triumfem został mistrz świata Norweg Wirokko, przed Jógurim Erzen i Neundorffem (NRD).

Z POLAKÓW najlepiej spisał się Józef Kocijan. Zajął on jednak dość odległe 12 miejsce. Witke był 18, a Przybyła — 28.

PIŁKARZE Górnik Zabrze wyjadą 23 lutego na południe ZSRR, gdzie stoczą kilka spotkań sparingowych w Tbilisi, Baku i Kutaisi. Powrót do kraju nastąpi w pierwszych dniach marca. Nie wykluczone, że przed wyjazdem do ZSRR Górnik rozegra także dwa sparingi na Węgrzech.

HOKIEŚCI Legii zdobyli tytuł mistrza Polski wygrywając w przedostatnim meczu ligowym z obrońcą tytułu Podhalem Nowy Targ — 6:3.

Wiarus walczy o ekstraklasę

W SZCZECIŃSKIEJ hali sportowej rozpoczynają się jutro mecze eliminacyjne piłkarzy rezerw o wejście do ekstraklasy. W piątek o godz. 17 Wiarus spotka się z KS Chrobry (Głogów).
Godz. 18.15 AZS Białystok — GKS Ruch (Radzionków). W sobotę o godz. 16, grać będą KS Chrobry — AZS Białystok. Godz. 17.15 Wiarus — GKS Ruch. W niedzielę mecze rozpoczyna się o godz. 15 — GKS Ruch — KS Chrobry oraz o godz. 16.15 WKS Wiarus — AZS Białystok.

Ambicja i samozaparcie — atutami pięściarzy

Szczeciński boks nie powinien zniknąć ze sportowej mapy kraju

SZCZECIŃSKIE PIĘŚCIARSTWO OD WIELU JUŻ LAT CIERPI NA ANEMIE. A przecież wystarczało, nieco więcej uwagi, jaką poświęcił tej dyscyplinie działacz, nieco więcej zainteresowania ze strony władz klubu posiadającego najsilniejszą w województwie sekcję, oraz pełniejszą informację na łamach „Kuriera”, aby sytuacja w światku pięściarskim zmieniła się na lepsze, a zainteresowanie tą dyscypliną wzrosło w dwójnasób. Najlepszym tego dowodem jest chociażby fakt, iż ubiegłej niedzieli podczas ligowego spotkania hala pękła w szwach (ok. 2,5 tysiąca widzów), a ci co pozostali na zewnątrz „szturmowali” jej bramy tak jak bywało to za dawnych, dobrych, i-ligowych czasów...

NIE ULEGA najmniejszej wątpliwości, że w Szczecinie może być boks, dobry boks, że większość z tych, którzy go dziś uprawiają, to naprawdę utalentowana młodzież pięściarska, młodzież z sercem do walki i wyjątkowo zahartowana. No bo jeśli tych fanatyków — tak chyba można powiedzieć — pięściarstwa nie zraziły wprost o pomste do nieba walające warunki w jakich jeszcze do niedawna przychodziło im walczyć i trenować, jeśli w przeważającej większości są to prawdziwi amatorzy, pracujący nieraz w bardzo ciężkich warunkach i prosto z zakładu pracy podążający na treningi, nie korzystający z żadnych „taryf ulgowych” — to chyba można liczyć na to, iż potrafia oni szczeciński boks wyprowadzić z impasu. Zresztą ostatnie wyniki ligowych Pogoni świadczą dobitnie, iż w chwili obecnej zespół ten reprezentuje znacznie wyższy poziom, niż wiele drużyn znajdujących się przed nim w ligowej tabeli. Oczywiście szczecińscy przegrywali będą jeszcze na pewno w spotkaniach wyjazdowych, (ale kto dziś w polskim boksie ligowym wygrywa na obcym ringu?), tymi niemniej uważamy iż na własnym ringu mogą się oni pokusić o pokonanie każdego rywala. Czy zdanie to podziela także trener drużyny, Tadeusz Jagodziński, który prowadził Pogon w latach jej największych sukcesów?

— Nie ulega wątpliwości, że drużyna została poważnie sementowana i sytuacja zmienia się o 180 stopni w porównaniu z okresem gdy „Kurier” publikował list otwarty naszej czołowej zawodniczki. Osobiście najbardziej cieszę mnie bardzo dobrą atmosferą w sekcji, oraz prawdziwie koleżeńskimi, wzorowymi stosunkami pomiędzy zawodnikami.

— A poziom sportowy?
— Z meczu na mecz poprawia się swankująca dotąd — rezultat braku sili treningowej — kondycja, a technika też nie jesteśmy na bakier... Oczywiście jeszcze warunki treningowe nie są najlepsze — nasza stała sala gimnastyczna znajduje się w remoncie, a obecnie ćwiczy w hali sportowej w bardzo niekorzystnych godzinach, po prostu takich jakie dało się „wygospodarować” w i tak już przepelnionym obiekcie.

Jakie prognozy można snuć przed najbliższymi spotkaniami?

Osobiście uważam, iż z trójki kandydatów do spadku

— Pogoni, Brdy i Gwardii Zielona Góra w najlepszej sytuacji są bydogoszczanie, którzy z pozostałych jeszcze 8 spotkań cztery, w tym z Moto i Lublinianką, rozgrywać będą na własnym ringu. Także i my wybieramy się do Bydgoszczy, i to już w następną niedzielę, 19 bm. Sądzą jednak, iż spotkanie z Brdą będzie możliwe, jeśli nie wygrać to przynajmniej zremisować. Pozostałych punktów musimy szukać w meczach na własnym ringu, a tych niestety, pozostało nam tylko dwa (Lublinianka i Górnik Radlin — przyp. red.). Na ostateczne rozstrzygnięcia będziemy jednak musieli poczekać aż do... jesieni, gdyż 2 ostateczne rundy, w naszym przypadku są to spotkania z Lublinianką i Widzewem, rozgrywane będą dopiero po wakacyjnej przerwie.

— Wzrost zainteresowania pięściarstwem i pełna hala na waszych spotkaniach spotyka się zapewne z uznaniem ze strony zawodników?

— Pięściarze są wielce zobowiązani wobec tak licznej i tak nam żywej publiczności. Osobiście chciałbym zaspokoić do sympatyków boksu, aby w czasie spotkań pomogli nam swoją postawą i odpowiednią reakcją, wyeliminować te jednostki, które swym zachowaniem na widowni i nadmiernym postugiwanym się „laciną” przynajmniej nam tylko wadzą, takie wypadki skandalicznego zachowania obserwowaliśmy, niestety, podczas niedzielnego spotkania z Moto—Jelcz.

— Czego na koniec, możemy życzyć pięściarzom Pogoni?

— Większego szczęścia na obcych ringach. O resztę postarają się sami.

Rozm. MAREK SZYMCHYK

AZS Gdańsk w Szczecinie

Decydujące mecze koszykarek Czarnych

SOBOTA I NIEDZIELA stąnowić będą dla koszykarek Czarnych, które mają ambicję przewodzić w Lidze Międzywojewódzkiej i wywalczyć prawo do walki o dalszy awans, decydującą próbą sił. Zmierzą się one bowiem w tych dniach ze swoimi najgroźniejszymi rywalkami, akademickimi z Gdańska. Pierwszy mecz Czarni — AZS rozegrany zostanie w nadchodzącą sobotę o godz. 19 (hala sportowa), a rewanż o godz. 9 w niedzielę. (m)

Poznajmy się

Jej pasja-basket-ball

MA doskonałe warunki fizyczne. Wysoka, sprawna, wszechstronnie wysportowana. Duży refleks, dynamika i szybkość. Kiedy znajdzie się pod koszem nie puduje. Najlepsza snajperka drużyny Czarnych Szczecin, lidera ligi międzyokręgowej. Nazywa się ANNA PICH, trenuje pod opieką M. Piotrowskiego.

PANI ANNA sport traktuje jako przygodę, sprawdzian własnych możliwości i znajduje w nim dużo zadowolenia i satysfakcji. Zaczęła grać od lat dwunastu w... piłkę ręczną, w klubie szkolnym MKS Szprotawa. Zapowiadała się na doskonałą bramkarkę. Czasem na treningu od niechcenia rzucała piłkę do kosza nie myśląc poważnie o koszykówce.

A potem stało się. Tuż po osiągnięciu oszalałającego sukcesu jak na nastolatkę, zdobyciu tytułu mistrza Polski wespół z koleżankami w piłce ręcznej, młodzianka Ania „zdradziła” ręczną. Zaczyna odtąd namierzać uprawiać wybraną dyscyplinę sportu. Jak się okazało „zdrada” była pierwszą i ostatnią, oraz przemysłaną, gdyż pani Anna po dzień dzisiejszy jest zakochana w basket-balle po uszy i nie wyobraża sobie dnia bez kosza...

W roku 1962 wyjechała do Zielonej Góry, gdzie gra w MKS-ie Zryw, a potem w Lubuszance. Na pytanie —

jak trafiła do grodu Gryta — kładzie palec na ustach, mówiąc... tajemnica osobista. Zachwyca się Szczecinem. Tu wreszcie idą w górę jej wrodzone predyspozycje koszykarskie. Przekształca się szybko z koleżankami poszczególnych rozgrywek w szczelny, a obecnie marzy o zmierzaniu się z najlepszymi krajowymi zawodniczkami w ekstraklasie. Skierzy się sama na siebie, że zaniedbała trochę rzuty z półdyktanu. Najlepiej czuje się kiedy jest pod koszem, kiedy rzuca, osobiście i kiedy trener Piotrowski, który ma bardzo szczęśliwą rękę dla wprowadzenia w drużynę harmonijnego współzawodnictwa z zadowolonym głową po udanej akcji...

Oby miała szansę wykazania wszystkich swoich życzeń i możliwości już w pierwszej lidze, czego Jej i koszykarkom z drużyny Czarnych życzymy najbardziej.

J. LIS

W środę 15 bm. kolejne spotkanie z lekkoatletyką

NASZE „Poniedziałki La” — zgodnie z zapowiedzią — kontynuujemy zimą. Po udanym styczniowym spotkaniu młodych szkolnych lekkoatletów, zapraszamy ich ponownie do hali sportowej przy ulicy Narutowicza w środę 15 bm. o godz. 17.15. W programie konkursy: 300 m i pchnięcie kulą. Startują roczniki 1949-52. (m)

Młodzież Neptuna jedzie do Rostocku

W NADCHODZĄCĄ sobotę i niedzielę pływacka reprezentacja Neptuna Stargard w kategorii młodzików i dzieci (30 osób) zmierzy się w Rostoku z reprezentacją tamtejszego Fischkombinatu. (m)

100 lat polskiego sportu

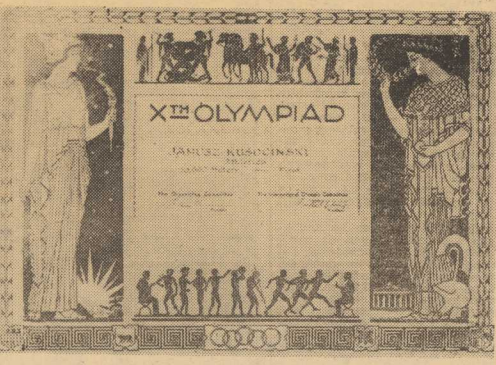
Zaczął się od Towarzystwa Gimnastycznego ...

W TYM TYGODNIU, ścisłej 7 bm., minieła setna rocznica od chwili powstania w ówczesnej Galicji (Lwów) polskiego TOWARZYSTWA GIMNASTYCZNEGO. Data 7 lutego 1867 roku przyjęta została jako oficjalny termin początków ruchu sportowego w Polsce. Towarzystwo Gimnastyczne, założone przez grupę zapaleńców, którym przewodził prawnik KLEMENS ZUKOTYŃSKI, grupowało nie tylko gimnastyków, ale także i szermierzy, walczących wówczas na „rapiry i szpadony”. Pierwszym prezesem TG wybrany został na zebraniu w dniu 25 marca 1867 r. dr JÓZEF MILLER. Cele towarzystwa sprowadzały się poprzez kultywowanie sportu do fizycznego i duchowego odrodzenia narodu. Służyły ku

temu nie tylko ćwiczenia i zawody sportowe, ale także zloty, obchody rocznic narodowych, itp. formy. Towarzystwo Gimnastyczne, które dało początek wielu innym organizacjom tego rodzaju (w roku 1888 istniało już w Galicji 14 Towarzystw Gimnastycznych), stanowiło początek społecznego, zorganizowanego ruchu sportowego. Pionierzy polskiego sportu, ówczesni działacze, opierali się w swojej działalności na wzorach czeskiego „Sokoła”, który zrodził się, jak wiadomo, na fali przeciwstawiającej się germanizacji i stawiającej sobie za cel walkę o prawo do narodowego bytu. W Polsce tendencje te najbardziej uświadomiły się później w działalności „Sokołów” Wielkopolski.

(get)

Na zdjęciu: jedna ze zło-socińskiego za zwycięstwo na tych kart historii sportu polskiego, dyplomu Janusza Ku- — 1932 r. (bieg na 10 km).

Koncert kameralny w Filharmonii

W PIĄTEK 10 bm. o godz. 19.30 odbędzie się w Filharmonii kolejny koncert kameralny „PRZY KANDELABRACH”. Orkiestrą kameralną dyrygować będzie Renard Czajkowski. W koncercie wystąpią: Serena WELICOGNA z Włoch — klawesynistka, która studiowała w konserwatoriach w Triście i Wenecji, a w Polsce występuje po raz pierwszy, Barbara SŁIWICKA — skrzypaczka i Jan SIEDEL — fagocista. W programie: utwory Bacha, Brunsia i Kameau.

Czyja zguba?

W poniedziałek wieczorem przybłąkał się kot rasowy (czarny), do odebrania przy ul. E. Plater 68/70 m. 1.

Nowy kształt głównych arterii

Pojedziemy tramwajem ... w aleje

OD KILKU DNI w Al. 3 Maja pracują koparki, samochody i grupy robotników. Rozkopują oni bieżącą drożką alejkę spacerową. Jaki jest cel tych nowych „wykopków”?

Rozpoczęte prace, to początek gruntownej przebudowy torów tramwajowych uciążliwych ruch na głównych arteriach miasta. Pierwszą przebudowywaną trasą jest właśnie ciąg ulic: Narutowicza, Al. 3 Maja, Brama Portowa i Al. Niepodległości. Na tym odcinku (poza ul. Narutowicza) powstała torowisko wydzielone umieszczonymi pośrodku alei. Jednokierunkowe jezdnie pozostają tylko dla ruchu samochodowego.

Całość prac w tym rejonie planowano początkowo przeprowadzić w roku bieżącym. Okazało się jednak, że bieżące alejami liczne przewody energetyczne, telekomunikacyjne i gazowe nie pozwalają na rozwinięcie projektowanego tempa. Budowa trwać więc będzie także w roku przyszłym.

KONIECZNOŚĆ wykonania dodatkowych prac związanych z przeniesieniem kabli spowodowała, że zmieniono również organizację wykonawstwa. Zrezygnowano z udziału Miejskiego Przedsiębiorstwa Robót Drogowych, zlecając wykonanie całego odcinka Przedsiębiorstwu Robót Kolejowych nr 15. To właśnie PRK 15 korzystając z dogodnych warunków atmosferycznych rozpoczęło wykonywanie tzw. koryta pod torowisko (patrz zdjęcie).

Z kolei przeprowadzone zostaną prace odwadniające. Ulica Narutowicza (od Potulickiej) otrzyma nowe tory w jezdni, zabudowane płytami żelbetowymi. Cały ten odcinek zostanie włączony do ruchu z końcem II kwartału br. Na III kwartał planuje się prace w Al. Niepodległości. Zakończone będą jednak, wraz z węzłem Bramy Portowej, dopiero w przyszłym roku.

Sieć trakcyjną wykona we własnym zakresie MPK.

Na lata następne projektowane są dalsze korekty i zmiany w przebiegu torów tramwajowych. Szczeciński „Miejski projekt” opracuje np. dokumentację, która zmieni kształt Al. Wywolenia. Powstała tu dwie jednokierunkowe jezdnie a tramwaje otrzymają oddzielne torowisko. W pracowni projektantów opracowywane jest również koncepcja nowego profilu Al. Powstańców Włpk. i wygodnego wjazdu ko-

tywu Stronnicza w Pol. Komitecie Opieki Społecznej i przygotowania SD do zjazdu spółdzielczości pracy.

KOMISJA OŚWIATY I NAUKI WRN OCENIA REALIZACJĘ WNIOSKÓW WYBORCZYCH

OCENA realizacji postulatów ludności w zakresie oświaty zgłoszonych podczas ostatniej kampanii wyborczej była przedmiotem dzisiejszego posiedzenia Komisji Oświaty i Nauki WRN. Obradom przewodniczył mgr ZB. PIETNIEWICZ.

ODZNACZENIA DLA INWALIDÓW WOJENNYCH

W WARSZAWIE w Klubie MSW odbyła się uroczystość odznaczenia przez ministra J. Świątkiewicza zasłużonych działaczy społecznych Związku Inwalidów Wojennych PRL. Z wojenną odznaką honorową odznaczonych zostali: Krzysztof Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski — ST. LAPCZYŃSKI, Złoty Krzyż Zasługi — dr A. SZYNGIEL, ST. PAWŁONKA, Z. FREJNO, ST. SWIERCZAK, J. PUŻ I ST. KIMSZAŁ. Srebrny Krzyż Zasługi otrzymał — L. SKWARA. (ar)

PSS zorganizuje zabawy dla 1867 dzieci

Wyniki konkursu

pn. „Pokaż co potrafisz zrobić?”

OGŁASZAMY dziś wyniki konkursu dla dzieci, rozpoczętego, jak co roku, przez Powiatową Spółdzielnię Spożywców „Robotnik” i redakcję „Kurier”. Jak już informowaliśmy w tym roku napłynęła rekordowa liczba — 2259 prac. Najwięcej — 898 było upominków, 770 rysunków na temat: „Słowiński targ na Podzamczu” i 681 opisów przygody „Jaką chciałbym przeżyć”. Prace na konkurs nadsyłano indywidualnie (190 uczestników) i zbiorowo, pod egidą szkoły (1677 uczniów). W konkursie wzięło udział 11 szkół. Oto one: 1, 18, 21, 30, 34, 37, 42, 53, 54, 63, 64 i Biblioteka dla dzieci Nr 5.

JURY obradowało w składzie: Guido RECK — wicedyrektor Państwowego Liceum Sztuk Plastycznych, Z. WYSOKIŃSKI — kier. oddz. opieki nad dzieckiem Wydz. Oświaty PMRN, B. MIERNIK st. insp. zajęć pozalekcyjnych Wydz. — Oświaty FMNR, J. ŚCISŁOWSKI — przedsta. wicel PSS „Robotnik” i red. H. Han-na ZYWCZAK z „Kuriera Szczecińskiego”. Ustalono, iż najwięcej prac nadesłała szkoła nr 43 — 631 sztuk, w tym większość upominków i szkół nr 64 — 418 prac — głównie rysunków. Te dwie szkoły otrzymały nagrody zespołowe ADAPTERY. Trzeciej nagrody jury postanowiło nie przyznać, natomiast dodatkowe wyróżnienie otrzymały cztery klasy, których uczniowie nadesłali pomysły wagi, estetycznie wykonane prace. Są to: klasa V-b szkoły nr 1 (uczniowie wykonali kilkanaście jednakowych zabawek-koszyków), kl. IV-e szkoły 63 (cała klasa wykonała chusteczki do nosa) i klasy VI i VII (całkowicie) szkoły nr 33 (prace z tych klas — fartuszki, ozdobne talerze, serwetki — wyróżniały się estetyką i starannością wykonania). Nagrodami dla tych klas będą bonusy wartości 200 zł do zrealizowania w księgarniach Domu Książki.

PIERWOTNIE przewidywano nagrodzić 30 uczestników konkursu. Jednak z uwagi na bardzo dużą liczbę dzieł biorych udział w konkursie i poziom wielu prac PSS „Robotnik” zdecydował się na PODWOJENIE liczby nagród. Otrzyma je 61 dzieci.

DECYZJĄ JURY nagrody za najlepsze RYSUNKI otrzymały: (podajemy w kolejności alfabetycznej):

J. Dankowska szk. 64, A. Demczyk szk. 64, K. Dworczyńska szk. 64, K. Grabowska szk. 63, R. Gipski szk. 64, B. Grzebińska szk. 64, W. Janiński szk. 63, A. Jarzyńska Biblioteka dla dzieci Nr 5, A. Jaskolska szk. 64, S. Kamocki szk. 64, J. Kubaj szk. 53, K. Lipińska szk. 63, T. Malinśka szk. 63, A. Monarcha szk. 64, K. Mroź szk. 64, C. Rachel szk. 42, M. Rasmusz szk. 53, U. Retzlaff, M. Tomaszewski szk. 53, E. Usarz szk. 64.

W KONKURSIE na najlepszy i najładniejszy upominek zwyciężyli następujący uczestnicy:

A. Peplińska za komplet wyszywanych okładek z płótna, J. Kokoroniak szk. 60 za kasetkę inkrustowaną słomą, M. Krukowski szk. 60 za maskotkę dzika wykonaną z osiu. Kolejne miejsca zajęli: R. Iribia szk. 53, R. Cymborski szk. 63, A. Kopp szk. 54, Z. Pytlak szk. 17, E. Stan szk. 54, T. Tomczak szk. 63, Krawczyński szk. 1, J. Kotowska szk. 63, M. Stachewski szk. 54, E. Meredyd szk. 42, M. Osipowska szk. 63, M. Murawski szk. 63, D. Fok szk. 63, W. Nosewicz szk. 63, B. Grześk szk. 53, D. Langowska szk. 63, B. Kuczyńska szk. 63, U. Bartoszek szk. 63.

„AUTORAMI” opowiada o przygodzie, które zdobyły najwyższe oceny jury, a tym samym uzyskały nagrody są:

H. Popielkiewicz szk. 63, M. Korkniewicz szk. 63, M. Nowakowska szk. 37, B. Sikorska szk. 37, K. Janikowski szk. 37, R. Brzezinska szk. 37, Z. Rybicka, J. Obst szk. 64, J. Ignaszewska szk. 64, A. Wisniewski szk. 63, A. Sikorski szk. 47, G. Pałuszewicz szk. 31, T. Lasoski szk. 64, D. Flakowska szk. 64, A. Ferdon szk. 64, E. Kraszewska szk. 42, I. Kobryńska szk. 64, E. Górską szk. 20, Z. Koprowska szk. 30, L. Poniecka szk. 47.

Jakie są nagrody? Dowiedzieć się podczas zabaw organizowanych przez PSS na zakończenie konkursu. Udziału W ZABAWIE — JEST NAGRODĄ DLA WSZYSTKICH UCZESTNIKÓW KONKURSU. Tym, którzy nadesłali prace indywidualnie PSS wyśle zaproszenia do domów. Zaproszenia dla pozostałych uczestników będą przesyłane do szkół. Wychowawców klas prosimy o rozprawdzenie biletów pomiędzy te dzieci, które wysłały swe prace na konkurs.

Nagrody zbiorowe również wręczone zostaną podczas zabaw, których organizatorem jest PSS. Odbędzie się kilka bałów, aby wszystkim dzieciom mogło się zabawić swobodnie i wesoło. O szczegółach związanych z konkursem napiszemy w najbliższym wydaniu. Oddzielnie poinformujemy również o terminie uroczystego wręczenia najładniejszych upominków w konkursie dwóch szczecińskich Domów Dziecka.

Spacerkina po Szczecinie

„ECHO” z Krzekowa

NIE WIEM czy któreś ze szczecińskich kin jest tak zaniebiedane jak „ECHO” w Krzekowie. Odpadające tyłki, niechlujna poczekalnia, stare krzesła na sali zwichnięta meblatura, słychać kinomando. Nie najlepsza też musi być aparatura filmowa lub dotarcie się tu wycieranie, stare taśmy, stary obraz na ekranie jest często zniekształcony, niewyraźny. W rezultacie zamiast miłej rozrywki znajduje się w kinie niemiłe zniekształcenie.

Czy nie znalazłby się jakiś rodak finansowe na przeprowadzenie remontu? Może dałoby się coś zrobić w czynnie społecznym? Oby to echo dotarło do Rady Zakładowej Zw. Zaw. Prac. Kultury i Sztuki przy CWF w Warszawie, która jest gospodrzem kina „Echo” w Krzekowie. (ar)

Pomoc dla klubu przy ul. Goleniowskiej

POTRZEBY KLUBU OSIEDŁOWEGO w Dąbie przy ul. Goleniowskiej znalazły zrozumienie władz miejskich. Zgłoszone propozycje przyznania etatów dla pracowników kulturalnych i administracji spotkały się z poparciem Wydziału Kultury PMRN. Ostateczną decyzję w tej sprawie zapadła na posiedzeniu Prezydium. Przyznano także środki finansowe na zakup sprzętu rozrywkowego, przede wszystkim telewizora. Od marca „Ruch” uruchomi w klubie bufet.

Działalność klubu — kierowana przez jego radę, będzie raz w miesiącu omawiana przez Prezydium DRN. (ar)

Nasze 3 grzywe

Kolejka po muzykę

SKLEP ZURT-u przy Al. Niepodległości ma dwa stoiska. W jednym sprzedaje się telewizory, w drugim radiodiodoborniki i baterie. Na te ostatnie stał się wzrasta zapotrzebowanie, ponieważ wiele osób ma odbiorniki tranzystorowe. Jak wiadomo, baterie pojawiają się w naszych sklepach „falami” i nie zawsze można kupić te, których się potrzebuje. Tak więc w chwili, gdy baterie pokazują się w oknie wystawowym klient wstępuje do sklepu i... natrafia na długą kolejkę nabywców radiodiodoborników.

Trzymasz człowiecze w garści swoje 10 złotych i chcesz nie czekać musisz czekać aż czterech osób przed tobą wybiorą gustowny i funkcjonalny odbiornik radiowy. Następnie ekspedient wypisuje gwarancję, pakuje radio i załatwia (zgodnie z wszelkimi prawidłami) następnego klienta.

Tymczasem przy stoisku z telewizorami mogą być w tym czasie absolutne pustosze. Nieście ty ekspedient z tego stoiska nie może sprzedać baterii. Dlaczego?

Jesteśmy przekonani, że na wytłumaczenie tego są stosowne zarządzenia, okólniki i prześady. Tylko co to obchodzi człowieka, który chce wzmocnić radio nową baterią i może posłuchać muzyki bez półgodzinnej oczekiwania w kolejce?

(Jol)

